

[Indenrigsministeren.]

de Organisationer, der nu bestaar, skulde ophøre, kan jeg ikke tænke mig.

Det ærede Medlem syntes at gaa ud fra, at naar der i § 2, 2det Stykke, staar, at der af Forfremmelsesraadet indstilles 5 Ansøgere og derefter af Sundhedsstyrelsen gøres Indstilling til Ministeren, er henholdsvis Sundhedsstyrelsen overfor Forfremmelsesraadet bundet til de 5, det indstiller, og Ministeren overfor Sundhedsstyrelsen bundet til dem, den indstiller. Det er ikke Meningen, lige saa lidt som Ministeren nu er bundet til den Indstilling, der gøres af Sundhedsstyrelsen. Jeg vil ogsaa mene, at der derigennem vilde blive tillagt dette Forfremmelsesraad en Myndighed og Magt, som det ikke var rigtigt at tillægge det, alle Forhold taget i Betragtning.

Det forekommer mig, at det ærede Medlem havde misforstaaet Bestemmelsen i § 2, 3die Stykke. Det ærede Medlem mente, at den Ændring, der er foretaget i Folketinget, havde gjort hele Bestemmelsen uforstaaelig. Det er ikke rigtigt. Naar der staar, at et Apotek i Almindelighed ikke maa oprettes, hvis det maa antages, at Apoteket i normal Drift ikke vil kunne give sin Indehaver en Nettoindtægt paa mindst $\frac{2}{3}$ af den Nettoindtægt, hvoraf der ikke svares Afgift til Apotekerfonden, tænkes der selvfølgelig ikke paa den Nettoindtægt, som en bestemt Mand har, men paa den Nettoindtægt, som i Henhold til Afgiftsloven er gjort afgiftsfri, altsaa efter den Bestemmelse, der er indsat i det foreliggende Forslag, 6 000 Kr. To Trediedele heraf er 4 000 Kr., svarende til, at der i Forslaget, da det blev fremsat i Folketinget, netop var fastsat 4 000 Kr. Men hvis under Hensyn til skiftende Konjunkturer, skiftende Prisniveau, de 6 000 Kr.s Nettoindtægt ændres i Afgiftsloven, ja, saa følger automatisk hermed den Grænse, der er afgørende for, om et Apotek bør oprettes eller ikke.

Det ærede Medlem appellerede dernæst til mit Skøn over, om han ikke paa fortræffelig Maade vilde kunne forvalte et Apotek og have dagligt Tilsyn med det. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem underforstod: hvis han havde farmaceutisk Uddannelse, og i saa Fald vil jeg sige, dersom det har nogen Interesse for det ærede Medlem, at det ærede Medlem efter min Opfattelse kunde være blevet en fortræffelig Apoteker, hvis han var gaaet den Vej, og jeg er ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem endnu den Dag i Dag vilde have været en af

Landets bedste Apotekere. Men jeg synes ikke, at de Betragtninger, det ærede Medlem i øvrigt fremsatte, indeholdt andet end det, som vi alle sammen er klar over gælder, naar vi drøfter Spørgsmaalet om Aldersgrænsen for Embedsmænd. Selvfølgelig er for nogle Vedkommende 70 Aars Alderen egentlig for tidligt et Tidspunkt at skulle tage sin Afsked paa. Det er noget, man ofte staar overfor, at man i Virkeligheden beklager, at den og den Mand i Henhold til Lovens Bestemmelse skal gaa af som Embedsmand, og noget lignende vil selvfølgelig kunne ske her i Fremtiden. Men at det som *Helhed* vil være en Fordel for Apotekerstanden, at man ved denne Bestemmelse gennem en vis Aarrække naar hen til en Fornyelse af Faget, betragter jeg som ganske givet.

Det ærede Medlem udtrykte den Opfattelse, at Bestemmelsen i § 9, første Stykke, skulde forstaaes saadan, at Indenrigsministeren kun kunde bestemme, at et Apotek ikke skulde have den paagældende Medhjælp, saafremt det ønskedes af vedkommende Apoteker. Det er ikke Meningen. Meningen med Bestemmelsen er, at Ministeren kan bestemme, at det og det Apotek, som har en saa ringe Omsætning, at der faktisk er alt for lidt Arbejde for to paa dette Omraade kvalificerede Personer, helt eller delvis skal drives uden kvalificeret Medhjælp.

Det ærede Medlem gjorde i øvrigt en Række Indvendinger mod Forslaget, væsentlig faldende sammen med de Indvendinger, som det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Svens Ændringsforslag er Udtryk for, og jeg er rede til at drøfte disse Spørgsmaal igen i Landstingsudvalget, selv om jeg ikke tror, der er stor Mulighed for at komme til Enighed om Punkter, som gennem Maaneder er gennemdrøftet i Folketinget.

Det ærede Medlem fandt det urimeligt, at der af Indenrigsministeren skulde træffes Bestemmelse angaaende Varers Transport. Jeg synes ikke, det er saa urimeligt. Man kan i og for sig sige, at det er mere urimeligt, at der for visse Varer, som er saa farlige, at man kun kan faa dem udleveret fra Skranken mod Receipt, ikke findes nogen som helst Bestemmelse, saa snart de er udenfor Apoteket, med Hensyn til den Forsigtighed, der skal udvises. Mangelen af saadanne Bestemmelser har da ogsaa i ikke saa ganske faa Tilfælde medført Tab af Menneskeliv.

Det ærede Medlem var ogsaa utilfreds